

Sygn. akt III AUa 224/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska (spr.)
Sędziowie	sędzia Elżbieta Gawda sędzia Małgorzata Pasek
Protokolant: st. prot. sądowy Kinga Panasiuk-Garbacz	

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2020 r. w Lublinie

sprawy W. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do odsetek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 18 stycznia 2019 r. sygn. akt IV U 808/18

oddala apelację.

Elżbieta Gawda Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska Małgorzata Pasek

Sygn. akt III AUa 224/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 października 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy W. L. prawa do odsetek za zwłokę w przyznaniu uprawnień rentowych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy argumentował, iż renta z tytułu niezdolności do pracy została przyznana W. L. w dniu 21 sierpnia 2018r. po nadesłaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 czerwca 2018r., który to wyrok wraz z aktami rentowymi wpłynął do organu rentowego dnia 25 lipca 2018r. Ponadto, pozwany ZUS powołał się na treść art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Tj. Dz. U. z 2018r. poz. 1270 ze zm.). W myśl tego przepisu nie można mówić o odpowiedzialności organu rentowego, gdyż organ odwoławczy nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony W. L., który wnosił o jej zmianę i przyznanie prawa do odsetek za opóźnienie w przyznaniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy za okres od 1 kwietnia 2016r. do 31 sierpnia 2018r. Odwołujący się twierdził, że prawo do renty nieprzyznane zostało mu ponownie od 1 kwietnia 2016r. w powodu błędnej decyzji lekarza orzecznika ZUS.

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2019 roku Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. L. prawo do ustawowych odsetek za zwłokę w przyznaniu i wypłacie świadczenia rentowego za okres od 16 kwietnia 2016 roku do 14 września 2018 roku.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i ich ocenie prawnej.

Ubezpieczony W. L. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 grudnia 1992r. (renta inwalidzka trzeciej grupy). Od 1 stycznia 1990r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, przy czym prawo renty było przyznawane okresowo, ostatnio do 31 marca 2016r. Pod koniec marca 2016r. złożył on wniosek do ZUS o przyznanie uprawnień rentowych na dalszy okres (k. 112 a.r.). W trakcie tego postępowania był badany zarówno przez lekarza orzecznika ZUS jak i przez komisję lekarską ZUS, która to orzeczeniem z dnia 10 czerwca 2016r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (k. 118 a.r.). To ostatnie orzeczenie było podstawą do wydania decyzji odmawiającej prawa do renty na dalszy okres z dnia 16 czerwca 2016r. W. L. odwołał się od tej decyzji. Sąd Okręgowy prowadził postępowanie dowodowe w kierunku ustalenia czy ubezpieczony, począwszy od 1 kwietnia 2016r., jest niezdolny do pracy (akta sprawy IV U 608/16). W wymienionej sprawie Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych o specjalnościach: kardiolog, chirurg naczyniowy, gastrolog, neurolog a także oddzielnie wywołał opinię biegłych z zakresu otolaryngologii i medycyny pracy. Biegli korzystali z tych samych dokumentów medycznych, które były podstawą do orzekania przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS. Ocena dokumentacji dotyczących badania słuchu pozwałała zdaniem biegłych laryngologów na stwierdzenie, że z powodu obustronnego niedosłuchu ubezpieczony był nadal częściowo niezdolny do pracy po 31 marca 2016r. Różnica pomiędzy tymi biegłymi dotyczyła tylko oceny przewidywania trwania częściowej niezdolności do pracy. Ubezpieczony jest od ponad 23 lat zatrudniony jako kierowca. Pogorszenie słuchu, które stwierdzono badaniem audiometrycznym stało się podstawą do orzeczenie przez lekarza medycyny pracy niezdolności do pracy w zawodzie kierowcy. Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie W. L. i wyrokiem z dnia 27 października 2017r, zmienił decyzję ZUS z dnia 16 czerwca 2016r. i ustalił prawo do renty ubezpieczonemu od 1 kwietnia 2016r. na stałe (k. 96 akt IV U 608/16). Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny w Lublinie, który to Sąd wyrokiem z dnia 21 czerwca 2018r. oddalił apelację ZUS od orzeczenia Sądu Okręgowego. Akta rentowe wraz z wyrokiem Sądu Apelacyjnego zostały doręczone 25 lipca 2018r.

W ocenie Sądu Okręgowego, roszczenie wnioskodawcy o odsetki z tytułu opóźnienia w przyznaniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy jest uzasadnione. Organ rentowy, rozpoznając wniosek o rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 kwietnia 2016r. wadliwie ocenił stan zdrowia wnioskodawcy poprzez przyjęcie, iż odzyskał on zdolność do pracy po wielu latach częściowej niezdolności orzekanej przez ZUS. W szczególności wadliwa ocena dotyczyła wydolności słuchowej wnioskodawcy. W efekcie pozwany ZUS wydał nieprawidłową decyzję w dniu 16 czerwca 2016r. Postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Okręgowy w sprawie IV U 608/16 wykazało, że częściowa niezdolność do pracy ubezpieczonego nie ustala. Biegli laryngolodzy jednoznacznie stwierdzili, że ubytki słuchu u W. L. mogą się jedynie pogłębiać, a nie zmniejszać. Jedna z biegłych laryngologów jednoznacznie wskazała, że częściowa niezdolność do pracy z powodu niedosłuchu istnieje od lutego 2002r. Ta ocena była oparta na dotychczasowych dokumentach medycznych. Zatem nie zaistniały żadne nowe okoliczności, które stałyby się podstawą do oceny przez biegłych lekarzy, że stan zdrowia ubezpieczonego uległ zmianie po 31 marca 2016r. Prawidłowa ocena wszystkich schorzeń wnioskodawcy przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS powinna była prowadzić do wniosku, że ubezpieczony w dalszym ciągu jest częściowo niezdolny do pracy. Zatem decyzja ZUS z dnia 16 czerwca 2016r. powinna być decyzją przyznającą prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres. Okoliczność, iż Sąd Okręgowy i Sąd Apelacyjny, rozpoznając odwołanie W. L., nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego, w myśl art. 118 ust. 1a, nie pozbawia wnioskodawcy do ubiegania się o odsetki za zwłokę w przyznaniu świadczenia. Zdaniem Sądu pozwany organ rentowy ponosi odpowiedzialność za

niewydanie prawidłowej decyzji o przyznaniu uprawnień rentowych ubezpieczonemu w myśl art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. W toku postępowania Sąd ustalił, iż organ rentowy wypłacił wnioskodawcy wyrównanie renty za okres od 1 kwietnia 2016r. do 31 sierpnia 2018r. w dniu 15 września 2018r. W. L. miał ustalony termin płatności renty na dzień 15. każdego miesiąca zatem prawidłowa decyzja o ustaleniu prawa do renty powinna skutkować tym, że świadczenie rentowe powinno być wypłacone mu 15 kwietnia 2016r. W tej sytuacji Sąd uznał, że organ rentowy pozostał w zwłoce od następnego dnia kiedy powinna nastąpić wypłata, tj. od 16 kwietnia 2016r. do dnia poprzedzającego wpływ na konto wyrównania, tj. do 14 września 2018r.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Apelację od tego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. i zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie tj: - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i wyprowadzenie ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wniosków z niego nie płynących przez przyjęcie, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do ustawowych odsetek za zwłokę w przyznaniu i wypłacie świadczenia rentowego za okres od 16 kwietnia 2016 r. do 14 września 2018 r.

naruszenie przepisów prawa materialnego tj:

- art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. późn.1383 ze zm.) poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że zostały spełnione określone w nim przesłanki uprawniające ubezpieczonego do ustawowych odsetek za zwłokę w przyznaniu i wypłacie świadczenia rentowego za okres od 16 kwietnia 2016 r. do 14 września 2018 r.

Wskazując na powyższe zarzuty apelant wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy podnosił, że decyzją z dnia 17 października 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do odsetek za zwłokę w przyznaniu uprawnień rentowych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy argumentował, że renta z tytułu niezdolności do pracy została przyznana ubezpieczonemu w dniu 21 sierpnia 2018 r. po nadesłaniu prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 21 czerwca 2018 r., który to wyrok wraz z aktami rentowymi wpłynął do organu rentowego dnia 25 lipca 2018 r. Ponadto organ rentowy powołał się na treść art. 118 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. późn. 1270). W myśl tego przepisu nie można mówić o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu praw do świadczenia, gdyż organ odwoławczy nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 18 stycznia 2019 r., Sygn. akt IV U 808/18 zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do ustawowych odsetek za zwłokę w przyznaniu i wypłacie świadczenia rentowego za okres od 16 kwietnia 2016 r. do 14 września 2018 r.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie można się zgodzić ze względów wskazanych poniżej.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r. późn. 1383 ze zm.) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania

decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Organ rentowy podnosił, że ubezpieczony od dnia 1 grudnia 1992 r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo do renty przyznawane było okresowo, ostatnio do 31 marca 2016 r.

W marcu 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek do ZUS o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W trakcie prowadzonego postępowania ubezpieczony był badany przez lekarza orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 10 czerwca 2016 r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy. Stanowiło to podstawę do wydania decyzji z dnia 16 czerwca 2016 r. odmawiającej prawa do renty. Ubezpieczony wniósł odwołanie od w/w decyzji.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 października 2017 r., Sygn. akt. IV U 608/16 zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił ubezpieczonemu prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 kwietnia 2016 r.

Wyrok ten został utrzymany w mocy przez Sąd Apelacyjny w Lublinie, który to Sąd wyrokiem z dnia 21 czerwca 2018 r., Sygn. akt III AUa 1053/17 oddalił apelację ZUS od orzeczenia Sądu Okręgowego w Siedlcach.

Akta rentowe wraz z wyrokiem Sądu Apelacyjnego zostały doręczone dnia 25 lipca 2018 r. Dzień 25 lipca 2018 r. stanowi dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Organ rentowy wykonując prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie, decyzją z dnia 21 sierpnia 2018 r., podjął wypłatę zawieszony renty z tytułu niezdolności do pracy i dokonał wypłaty za okres od 01.04.2016 r. do 31.08.2018 r.

Zdaniem organu rentowego decyzja została wydana w dniu 21 sierpnia 2018 r., czyli w terminie określonym w art 118 w/w ustawy.

Ponadto zgodnie z treścią w/w przepisu odpowiedzialność organu za wydanie nieprawidłowej decyzji istnieje w przypadku jej stwierdzenia w orzeczeniu organu odwoławczego.

Badając prawidłowość decyzji organu rentowego ani Sąd Okręgowy w Siedlcach ani Sąd Apelacyjny w Lublinie nie orzekły odpowiedzialności organu rentowego za wydanie nieprawidłowej decyzji. W związku z tym należy stwierdzić, że w omawianym stanie faktycznym nie zachodzi odpowiedzialność organu rentowego, a co za tym idzie ubezpieczonemu nie przysługują odsetki za zwłokę.

Stanowisko takie prezentowane jest również w orzecznictwie sądów, W wyroku z dnia 16 stycznia 2018 r., Sygn. akt. III AUa 707/17 Sąd Apelacyjny w Białymstoku stwierdził, że: „W świetle art. 118 ust. 1a u.e.r.f.u.s. zdanie drugie nie ulega wątpliwości, iż uwzględniając odwołanie i przyznając prawo do świadczenia, sąd orzekający z urzędu powinien rozstrzygnąć, czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji”. Wskazując na powyższe apelant popierał apelację.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy przeanalizował dokładnie zebrany materiał dowodowy w sprawie i ustalił prawidłowo stan faktyczny, z którego wyprowadził trafne wnioski.

Należy podnieść w pierwszej kolejności, że istotą sporu było ustalenie czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie prawa do świadczenia rentowego w terminie 30 dni od dnia następującego po dniu złożenia wniosku o to świadczenie, nie później niż w pierwszym dniu po ustaleniu terminu wypłaty tego świadczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy jest odpowiedzialny za nieustalenie prawa do świadczenia w terminie poprzez wypłatę odsetek. W ocenie Sądu Apelacyjnego błędne jest twierdzenie organu rentowego, że odpowiada on za nieustalenie

prawa do świadczenia w terminie tylko wtedy, gdy Sąd odwoławczy ustalając prawo do tego świadczenia zgodnie z art. 118 ust 1a ustawy emerytalnej, określi w wyroku taką odpowiedzialność organu rentowego. Zarzut apelacyjny tak postawiony nie zasługuje na uwzględnienie. W przypadku świadczeń rentowych terminy do ustalenia prawa do świadczenia określa art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzje w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120, zaś ust. 1a tego samego przepisu stanowi, iż w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. W ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy nie wykazał, że opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności, dlatego skoro wydał nieprawidłową decyzję to ponosi odpowiedzialność w formie wypłaty odsetek.

Należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie wnioskodawcy W. L. przyznając mu prawo do renty wyrokiem z dnia 27 października 2017 roku i nie określił odpowiedzialności organu rentowego za niewydanie decyzji w terminie. Podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego oddalający apelację wniesioną przez organ rentowy od tego wyroku nie zawarł takiego rozstrzygnięcia. Wbrew jednak twierdzeniu organu rentowego brak takiego rozstrzygnięcia nie jest przeszkodą w ustaleniu okoliczności powodujących odpowiedzialność tego organu w wypłacie odsetek. Odnosząc się zatem do kwestii związanych z działaniem organu rentowego, tj. Oddziału ZUS w S. w przyznaniu wnioskodawcy renty stwierdzić należy, że organ rentowy dopuścił się uchybienia powodującego opóźnienie w przyznaniu i wypłacie wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy. Podnieść należy, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia do organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zatem Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej, jako ostatni fakt konieczny, z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia i jego wypłaty. Czyli, termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. Jednak taka sytuacja tj. wydanie decyzji przez organ rentowy w terminie 30 dni od daty wpływu orzeczenia Sądu Apelacyjnego do organu rentowego nie pozbawia wnioskodawcy w niniejszej sprawie żądania wypłaty odsetek od nieterminowego wypłacenia renty.

Brak stwierdzenia w wyroku Sądu I lub II instancji odpowiedzialności za nieustalenie prawa do świadczenia w terminie z przyczyn dotyczących tego organu nie pozbawia strony do żądania i przyznania mu prawa do odsetek ale muszą zaistnieć okoliczności powodujące winę tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia w terminie. Taka sytuacja w niniejszej sprawie wystąpiła. Wymaga bowiem podkreślenia, że przesłankami do powstania obowiązku organu rentowego do wypłaty odsetek jest opóźnienie tego organu w ustaleniu prawa do świadczenia z ubezpieczenia społecznego. Błędy organu rentowego rodzące jego odpowiedzialność w postaci zapłaty odsetek można zakwalifikować jako błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych będących skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych.

Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia przyznanego wyrokiem sądu, liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Bardziej złożoną jest prawna kwalifikacja błędów w ustaleniach faktycznych, jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego w postaci wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi dopiero na skutek ustaleń faktycznych sądu odwoławczego. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ

rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin organ rentowy nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia, poza tym że, organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność. Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, z którego wynika, że organ rentowy w dacie złożenia wniosku o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy i w okresie aż do wydania decyzji odmawiającej wnioskodawcy przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy posiadał właściwą dokumentację uwiarygodniającą wniosek o przyznanie renty i jej wypłaty. W efekcie błędnych ustaleń faktycznych pozwany ZUS wydał nieprawidłową decyzję w dniu 16 czerwca 2016r. Sąd Okręgowy prawidłowo stwierdził, że postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Okręgowy w sprawie IV U 608/16 wykazało, że częściowa niezdolność do pracy ubezpieczonego nie ustała. Biegli laryngolodzy jednoznacznie przyjęli w opinii, że ubytki słuchu u W. L. mogą się jedynie pogłębiać, a nie zmniejszać. Jedna z biegłych laryngologów jednoznacznie wskazała, że częściowa niezdolność do pracy z powodu niedosłuchu istnieje od lutego 2002r. Ta ocena była oparta na dotychczasowych dokumentach medycznych i w trakcie postępowania dowodowego, żadna nowa dokumentacja nie wpłynęła. Zatem nie zaistniały nowe okoliczności, które stałyby się podstawą do oceny przez biegłych lekarzy, że stan zdrowia ubezpieczonego uległ zmianie po 31 marca 2016r. Prawidłowa ocena wszystkich schorzeń wnioskodawcy przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS powinna była prowadzić do wniosku, że ubezpieczony w dalszym ciągu jest częściowo niezdolny do pracy.

Zatem decyzja ZUS z dnia 16 czerwca 2016r. powinna być decyzją przyznającą prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres. Zdaniem Sądu Apelacyjnego pozwany organ rentowy, w tej sytuacji, ponosi odpowiedzialność za niewydanie prawidłowej decyzji o przyznaniu uprawnień rentowych ubezpieczonemu w myśl art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Przepis art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi, że jeżeli Zakład w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego.

Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 233 § 1 k.p.c., bowiem dokonał oceny materiału dowodowego nie przekraczając zasady swobodnej oceny dowodów. Nie ulega wątpliwości, że dowód z opinii biegłych podlega ocenie przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej analizy dowodu z opinii biegłych w sprawie IV U 608/16 i uznał, trafnie uznał, że opinie te zostały oparte na tym samym materiale dowodowym, tej samej dokumentacji medycznej, którą dysponował organ rentowy. Zatem organ rentowy mógł od razu wyprowadzić te same wnioski z tej dokumentacji, które wyciągnęli biegli w sprawie odwoławczej. Rozstrzygnięcie organu rentowego oparte na orzeczeniu Lekarza Orzecznika i Komisji Lekarskiej ZUS okazało się jednak nieprawidłowe dlatego organ rentowy ponosi odpowiedzialność za ten stan rzeczy przez wypłatę odsetek za przyznanie prawa do renty z opóźnieniem.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy należycie wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu, które podważyłyby prawidłowość dokonanej oceny. Naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu

faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna - czego, zdaniem Sądu Apelacyjnego, skarżący we wniesionej apelacji nie wykazał.

W toku postępowania Sąd ustalił, iż organ rentowy wypłacił wnioskodawcy wyrównanie renty za okres od 1 kwietnia 2016r. do 31 sierpnia 2018r. w dniu 15 września 2018r. W. L. miał ustalony termin płatności renty na dzień 15. każdego miesiąca zatem prawidłowa decyzja o ustaleniu prawa do renty powinna skutkować tym, że świadczenie rentowe powinno być wypłacone mu 15 kwietnia 2016r. W tej sytuacji, zdaniem Sądu Apelacyjnego ma rację Sąd Okręgowy gdy uznał, że organ rentowy pozostawał w zwłoce od następnego dnia kiedy powinna nastąpić wypłata świadczenia , tj. od 16 kwietnia 2016r. do dnia poprzedzającego wpływ na konto wyrównania, tj. do 14 września 2018r. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił stanowiska prezentowanego przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyroku z dnia 16 stycznia 2018 r., Sygn. akt. III AUa 707/17 , w którym ten Sąd stwierdził, że: „w świetle art. 118 ust. 1a u.e.r.f.u.s. zdanie drugie nie ulega wątpliwości, iż uwzględniając odwołanie i przyznając prawo do świadczenia, sąd orzekający z urzędu powinien rozstrzygnąć, czy organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji". Sąd Apelacyjny w Białymstoku nie podważył przez zacytowanie art. 118ust 1a zasady obowiązującej w orzecznictwie, że „brak stwierdzenia w orzeczeniu o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji", powoduje uznanie , że wnioskodawcy nie przysługują odsetki od organu rentowego.

W tej sytuacji zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego nie zachodzą.

Wyrok Sądu Okręgowego jest zgodny z obowiązującymi przepisami prawa dlatego apelacja jako nie zasługująca na uwzględnienie podlega oddaleniu. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385k.p.c.